

GAZETE YBFL

SAYI 57

22.03.2023

KANADI KIRIK GÜVERCİN

18 MART ÇANAKKALE ZAFERİ MÜNASEBETİYLE DÜZENLENEN KOMPOZİSYON YARIŞMASINDA İLÇE İKİNCİLİĞİ ALAN ARKADAŞIMIZ ŞEVVAL SARPKAYA'DAN

Kanının her damlasını ay ve yıldızla süsleyenlerin eseridir Çanakkale. Dünyalık özlemlerini ahiretteki kavuşmalara bırakanların sevdasıdır Çanakkale. Küllenen umutların yeniden alevlenmesidir Çanakkale. Yangın yeriydi özgürlük ateşiyle tutuşanların yüreği. Ne kana susamış deniz ne de akan yaşların ıstırap dolu seli söndürebilirdi yüreklerdeki yangını! Yükselen dumanlar, Kemal'in maviliğini çalan gökyüzünü boyuyordu. Kanadı kırık güvercin tünemiyordu bir dala, öksüz kalmıştı gökyüzü. Çırpınıyordu korkusuzca iç karartan semalara kanatlarını. Yeniden dans etmek için bulutlarla, ardında bıraktıklarına emanetti yuva.

Terk edilmişti gece karanlığına gökyüzü. Yıldızlar eskisi gibi parlamıyordu artık. Sönüklerdi. Yaşlılardı. Kulak kesilmişlerdi: kundaktaki bebeğin ağlamasına, gözü yaşlı annenin duasına...

Mehmetçiğim; verene kadar son nefesini vatan uğruna, aldığı her nefes haramdı ona. Mayına kurban giderek savrulan bacağına ya da şarapnel parçalarının saplandığı vücuduna aldırış etmiyordu. Düşerse karşılarında, biliyordu ki toprak onu da basacak bağına. Biliyordu ki düşman askerlerinin dikeceği bayrağın gölgesine yer yoktu, Mehmetçiğimin kanıyla suladığı toprakta.

Kimi, kalemden başka bir şey görmemiş elleri ile süngü taktı silahına, kimi de mezar kazdı arkadaşına. İman dolu göğüslerini siper ettiler kör ve hain kurşuna. Bedenlerine esir olamayacak kadar hürdü, eceli kucaklayan ruhları. Ve birlerce çift gözün göremeyeceği kadar ölümsüzdü, tarih yazan şanları.

276 kiloluk top mermisiyle Ocean zırhlısını batıran Havranlı Seyit Onbaşılının, öz oğlundan vazgeçen Tarık Nusretlerin zaferidir Çanakkale. Lapsekili İbrahimlerin, Kara Fatmaların, dönmeyi bir an bile düşünmeyen 15lilerin zaferidir Çanakkale. Binlerce adsız kahraman canlarından, sevdalarından vazgeçtiler ama Çanakkale'den asla.

Yücel Boru Fen
Lisesi

Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru F.L.
Adına Sahibi

İsmail BOĞA

Yayın Yönetmeni

Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni

Yayın Kurulu

Mina Güler
Editör

İrem Üçer
İletişim Yöneticisi

Arif Bekdik
Yazar

Yazım Kontrol
Ekibi

Tuana Erdem 11/A
Enes Çağlayan 11/A
Burak Yusuf 11/B
Burak Battal 11/D

Yazarlar

Şevval Sarpkaya 10/E
Mina Güler 10/B
Arda Gevher 10/D
Ahmet Harun Açık 11/A
Ceylin Ö. İkinci 10/B
M. Nuri Bulut 10/A
Elif N. Bayteroğlu 11/B
Melis Ardah 9/B
Gülnaz Atlı 10/C
Elif Eylül Kural 10/C

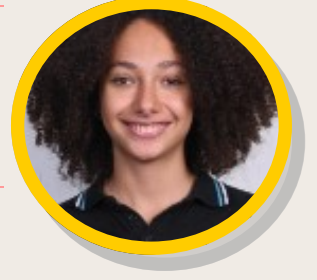
Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybfl.gazete@gmail.
com

AKİF'İN KALEMİ: İSTİKLAL MARŞI

Mina Güler 10/B

Gündem

Bağımsızlık, özgürlük, kahramanlık, bayrak, cesaret, Osmanlı Devleti'nin Selanik şehrinde doğan dahi devlet adamı, başarılı asker, yüzlerce şehit, binlerce gazi, usta şair ve daha fazlası tek bir kelime altında toplanır: İstiklal... İstiklal, bizim için çok fazla anlam ifade eden bir kelimedir. Bu anlamların her birinin tek tek, satır satır usta şair Mehmet Âkif

tarafından kaleme alınması, gerçek bir "İstiklal" in kahramanlık öyküsü: İstiklal Marşı...

Savaş vardı. Türk milleti, korkusuzca, kahramanca

savaşıyordu. Ümitliydim fakat bazı durumlarda cesaretle dolup taşmaya ihtiyaçları vardı. Daha fazla direnip korumaları lazımdı bu aziz toprakları. Bu durum düşünülünce bir marş yazmaya karar verildi ve Mehmet Âkif'in kalemi yazmaya başladı bu şanlı marşı...

Kurtuluş Savaşı'nda herkes umutla doluydu ama aynı zamanda da endişeliydiler. Sonuçta bayrağımızın dalgalanıp, ayın ve yıldızın her zaman parlamayıp parlamayacağı meçhuldü. Onları cesaretlendirmek için bir şey gerekliydi ve Mehmet

Âkif, kalemini aldı ve şu satırlar döküldü kâğıda: *Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;/ Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak./ O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;/ O benimdir, o benim milletimindir ancak.*

Ay ve yıldız... Şehitlerin kanı olan kırmızının üstünde... Hilal şeklinde bir ay, bize İslam'ı anlatıyor. Yıldız, bize Türklüğü anlatır.

Bu anlamlar birleşir ve bize Türkiye'yi anlatır. Bu anlamlar hep birlikte düşünüldüğünde

bizim bayrağımız gerçekten çok fazla anlama gelir bizim için. Bu durum Âkif'in kalemiyle, İstiklal Marşı'nda bayrağa seslenme şeklinde şu şekilde görülür: *Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl!/ Kahraman ırkıma bir gül... ne bu şiddet bu celâl?/ Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl,/ Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl.*

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım./ Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!/ Kükremiş sel gibiyim; bendimi çiğner, aşarım;/ Yırtarım

dağları, enginlere sığmam, taşarım. İstiklal, bağımsızlık özgürlük demektir. Türk milleti geçmişten günümüze özgürlüklerinden asla taviz vermeyen, kimsenin boyunduruğu altında yaşamamış şanlı bir millettir. Bu özgürlük tutkusu, Âkif'in kalemine de bu şekilde yansımıştır.

Medeniyet dediğin neydi? Tek dışı kalmış bir canavar mı yoksa iman dolu bir göğüs müydü? Garb'ın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar;/ Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var./ Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir îmânı boğar,/ "Medeniyet!" dediğin tek dışı kalmış canavar?

Yurt... Bir yeri toprak parçası olmaktan çıkararak, orayı memleket yaptıran, uğruna canlar verilen yer... Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın; Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın. Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın... Kim bilir, belki yarın... belki yarından da yakın. Âkif'in kaleminden kez yurttaşlarına seslendi. Vatanlarının bir toprak parçası olmadığını hatırlattı onlara. Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı! Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı. Çünkü vatanları sadece bir toprak parçası değil,

aynı zamanda şehitlerimizin de bizim için canlarını feda edip şimdiki yatıkları yerd. Bu vatan, sana dünyaları verseler de senin onlara veremeyeceğin bir cennetti... Sen şehîd oğlusun, incitme, yazıktır atanı;/ Verme, dünyâları alsan da, bu

cennet vatanı.

Şehitlerimiz... Bizi vatansız bırakmamak için varını yoğunu, canını kaybetmeyi göze alan fedakâr, cesur, kahraman şehitlerimiz... Bayrağımıza o al rengini veren kahramanlarımız... Âkif'in kalemi hazırды, biliyordu yazacağı şeyi. Bu kez yazdığı şey, toprağın altındakilerdi... Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?/ Şühedâ fıskırarak, toprağı sıksan şühedâ!/ Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Hudâ,/ Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ.

Al bayrağımızdaki İslam'dı keskin uçlu hilal... O hilal de herkes gibi bağımsızlık istiyordu. Susmamasını istiyordu dinin temeli olan ezanın. Âkif'in kalemi de hilalle aynı fikirdeydi ve aldı kâğıdı, yazdı içindikileri. Ruhumun senden, İlâhî, şudur ancak emeli:/ Değmesin ma'bedimin göğsüne nâ-mahrem eli!/ Bu ezanlar-ki şehâdetleri dînin temeli/ Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli. Âkif'in kalemi, eğer bu duaları kabul olursa Âkif'in başı mutluluğundan göğe degecek kadar yükseliğini düşünüyordu. O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım;/ Her cerîhamdan, İlâhî, boşanıp kanlı yaşım,/ Fıskırır rûh-i mücerred gibi yerden na'sım;/ O zaman yükselerek Arş'a değer, belki başım.

Bizim vatanımız her zaman bağımsızlık ve özgürlük içinde yaşayacak olan kutsal bir vatandır. Ay yıldızlı kan kırmızısı bayrağımız her şekilde her vakitte dalgalanacak olan oldukça anlamlı, istiklal sahibi bir bayraktır. Bayrağımıza rengini veren şehitlerimizin kanlarının helal olması için bayrağımız büyük bir şanla dalgalanmalıdır. Âkif'in kalemi, benimle aynı fikirde olacak ki büyük bir gururla şu cümleleri yazar: Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl;/ Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl./ Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl;/ Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet;/ Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

KURSAK

DENEME

Açlık, bitmek tükenmek bilmeyen bir açlık. Her insanın içinde bir yerlerde mutlaka bulunan sonu gelmez bir açlık. Her zaman daha ötesini görmek isteyen mutlak bir disiplin. Her gün gördüğünüz, dokunduğunuz, iletişime geçtiğiniz insanlar aslında sizinle olmak istemiyor. En azından o şartlar altında sizinle olmak istemiyor. Nadir durumlar dışında herkes kendini çok daha üst bir basamakta görmek istiyor. Aslında bunun eksiden çok artısı bulunduğunu düşündüğümü de belirtmek istiyorum. İnsanın içinde bu bitmek tükenmek bilmez açlık bulunduğundan dolayı ileriye görebiliyoruz. Herkes daha iyisini istemese hala daha avlanıyor, mağaralarda yaşıyor, üstümüzü yapraklar ve otlar ile örtüyor olduk. Aç olmalıyız ki her zaman daha fazlasını görmek için çaba göstermeye sebemiz olsun.

Tabi bunun gerekliliğini ve bu dürtülerin varlığını her şeyiyle kabul etmek hiç de kolay bir iş değil. Herkesin içindeki o ben merkezli altyapıyı ve kimi zaman bu "ben" kavramı için neler yapabileceklerinin farkında olmak sinir bozucu bir farkındalığa kavuşturuyor bizleri.

Yine de insanların her birini direkt olarak aynı kefeye yerleştirip yorum yapmak yanlış olurdu. Herkes aynı seviyede açlığa sahip olacak diye bir kaide yok. Kimisi bu açlığını dışa öyle bir vurur ki insanlar bu her şeyi kendine çekmek isteyen dürtünün iğrençliği karşısında kendisini o kişiden uzak tutmaya çalışır. Kimisi ise açlığını ne zaman ortaya çıkaracağını bilir ve gerçekten fırsat olarak gördüğü bir durumda onu elde etmek için tüm imkân-

Arda Gevher 10/D

larını seferber eder. Bu tarzdaki bir açlık genel olarak kişiye diğer insanlara kıyasla belirgin avantajlar sağlayacağı için diğerleri bu kişiye yakın olmak ister.

Aslına baktığımızda bu yakın olma isteğinin sebebi de yine kişilerin açlığından başka bir şey değildir. Avantajları olan bir insan. Bana katkıları ne olur, ne elde edebilirim, bu kişiden uzak olmak beni neyden mahrum bırakır?

Resmin tamamı fazla rahatsız edici. Çıkar ilişkilerinden ortaya çıkmış, açlık temelli bir iletişim şeklini benimsemiş olduğumuz ortada. Ama yine de ırkımız; tüm bu düzene ve sisteme karşı gelerek kendine aşk gibi, aile bağları gibi çoğu durumda çıkardan uzak ve hatta fedakârlığa dayalı bağlar kurabiliyor. Kafa karıştırıcı, son derece karmaşık fakat bir o kadar da ilgi çekici.

(Çizim: Zehra Katmerci 11/A)

Mermilerin Yıldızlardan Daha Parlak Olduğu Bir Gece

ÖYKÜ

Ahmet Harun Açık 11/A

Top seslerinin tüfek seslerini bastır-
dığı bir Mart gecesinde, bir elinde
tuttuğun silahın diğer elin yaralı
yoldaşına cesaret vermek için uğraşırken
senin aklında yine tek bir şey var.
“Umarım başıma bir şey gelmez. Çünkü
ailemin benden başka hiç kimsesi yok.”

Ne kadar bencilsin değil mi? Bunun farkında olmasan bile, bunu isteyerek yapmasan bile. Bak Mehmet Çavuş'a. O hiç senin gibi düşünüyor mu? Ama albayım, Mehmet Çavuş'un kimsesi kalmadı ki. O zaten bütün sevdiklerini kaybetmiş. Ne kadar acınası bir durum. Zavallı Mehmet Çavuş, kim bilir ne zorluklar geçirdi bu güne gelene kadar. Kendisinin geri dönmeye de niyeti yok. Neden olmasın ki? Bekleyeni olmayanlar öyledir albayım. Siz bilemezsiniz. Kendilerini bu topraklar için adanmışlardır. Başka gayeleri kalmamıştır onların. Yahu görmüyor musun Mehmet Çavuşun halini. Hem güçlü hem

yakışıklı. Elbet bulur birini. Ah albayım içinde yaşayacak bir vatani olmadıktan sonra sizce Mehmet Çavuşun gözü başkasını görebilir mi? Şuan onun iki gözü de bu nazlı hilaldedir. Bütün aşkını ve sevgisini ona gösterir. Hangi insan başka bir insan için bu çileye katlanabilir ki? Şüphesiz bu bir insana olabilecek sevgiden kat ve kat fazladır. Bu vatan sevdasıdır. Şimdi benim gitmem gerek albayım. Sizinle daha fazla konuşamam. Harp vardır ve benim yerim cephededir. Düşündürerek zamanımı çalmayınız. (Yaralı arkadaşımın inlemesi ile irkilen ve daldığı derin düşüncelerden uyanan bu kahraman siperde kaldığı yerden çatışmaya devam eder.) Mustafa Kemal Paşa zimmetlemiştir bu cepheyi bana. Bırakıp gitmeyiniz. Yoksa hesabını nasıl verebilirim kendisine?..

Havanın iyice kararmasıyla bütün askerlere bir yorgunluk çökmüştür. Onca tüfek sesinin arasında uyuklayan askerlerden birisi gökyüzüne bakarak sevdiğini düşünür. *Senin için sağ salim geri döneceğim güzelim. Sadece senin için.* O sırada bir yıldız kayar. Asker tek dileği olan geri dönmeyi diler.

Ama aslında ne o kayan şey yıldızdır ya da asker geri dönebilecektir. Belki kendisi bile bunun farkındadır. Bunu bile bile gelmiştir hatta. Çünkü vatansız bir hayat hiç hayatınızın olmamasından çok daha kötüdür ve bütün Türk halkı bunun farkındadır. Sadece Türkler de değil. Osmanlı Devletinin küllerinden doğacak bu ülke uğruna Osmanlıdan kalan bütün ırklar omuz omuza savaş vermiştir. Kahramanca. Gözlerine dikkatli bakarsanız görürsünüz belki korkunun ne demek olduğunu. Ama asla kimseye belli etmezler bunu. Ne bir hareketlerinde ne de davranışlarında. Siz hiç askerlerini ölüme gönderen bir komutanın acısını anlamaya çalıştınız mı? Peki ya bile bile ölüme giden

o

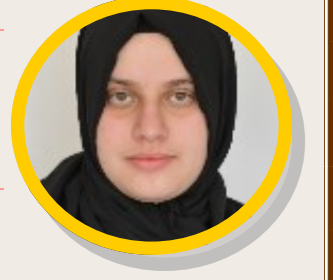

askerler? Hiç korkmadıklarını mı sanıyorsunuz? Ya da hiç kaçmak akıllarına gelmemiş midir? İnanın bana hepsi akıllarına gelmiştir. Ama hiçbirinde bunu yapacak cesaret yoktur. Düşünün. Hiç tereddüt etmeden gerekiyorsa ölüme giden bu askerleri ne bu kadar korkutabilir ki? Hiç kimsesi kalmayan, hiçbir şeyi yapmaktan çekinmeyen bu askerleri bu kadar korkutan şey nedir? Ben söyleyeyim size. Bu askerleri bu kadar korkutan şey nesillerinin kendi dilini kullanamamalarıdır. Kendi bayraklarını dalgalandıramamaları... Her pazartesi ve cuma okullarda kendi marşlarını okuyamamaları-

dır. Şüphesiz nice kahramanların kanları vardır bu vatanı. Bu kanlara namahremlerin el uzatmasıdır. Bu öyle bir korkudur ki ölüm korkusunu bastırabilecek, geride bıraktıklarının ne yapacağı endişesini geçebilecek güçtedir. Binlerce kez şükürler olsun ki mermilerin yıldızlardan daha parlak olduğu o gecelerde Kahraman Türk askerleri bin bir sıkıntının arasında bu vatan için korkusuzca savaşmış ve birçoğu şehit düşmüştür. Bizlerin en büyük borcu ise bize bırakılan bu vatan için elimizden gelen her şeyi yapmak ve gelecek nesillere daha güzel bir Türkiye Cumhuriyeti bırakmaktır. Hiçbir zaman kendinizi çıkmazda hissetmeyin. Asıl çıkmazda olan düşman as-

keri üzerine tank ile gelirken kaldığı siperden dua ederek çatışan, o koca tank üzerinden geçerken bile kendi hayatından önce tankı imha etmeyi düşünen o kahramandır. Şartlar ne kadar zor olursa olsun, ne kadar çok şey yapmış olursanız olun Mustafa Kemal Paşa'ya olan bu borcunuz hala bitmemiştir. Ne kadar zor zamanlar geçirirseniz geçirin kendisinin de dediği gibi muhtaç olduğunuz kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur. Asil Türk kanları ile sulanmış bu vatan her türlü dünyevi meseleden üstündür. Bu vatan uğruna feda olan bütün canların anısına...

GEÇMİŞ, GELECEK, ŞİMDİ

Ceylin Öztürk Ekinci 10/B

DENEME

Hayat üç kız kardeşidir. Gelecek en küçüğüdür. Ve en acımasızı. Elinde ne tuttuğunu bilemezsin, güzel ve huzurlu bir hayat veya acılarla dolu bir ölüm. Bilemezsin. Sana yakın olduğu kadar uzaktır. Elini uzatırsın yaşanacaklardan bir parça yakalayabileceğini sanarak, yakın sandığın yıldızların aslında galaksilerce ötede olduğunu anlarsın. Beklentilerin asla gerçeğin yakınından geçmez. Ağlarsın, fakat çare olmaz.

Ortanca şimdiki zaman. Gözlerinin içine bakabilme cesaretini gösterebilen tek odur. Bazen acımasızca, bazense merhametle. Ne olursa olsun en gerçektir aslında. Soğuktur bakışları çoğunlukla, ama gerçektir. Gelecek eline yalan hayaller verebilir, geçmiş duygularıyla aklını karıştırabilir. Ama şimdi elini tutan ölümcül bir gerçekten başka bir şey değildir.

En büyüğü, geçmiş. Omzundaki yük ağırdır geçmişin. Tüm pişmanlıklar dik tutmaya çalıştığı sırtındadır. Odağın onda olmasa bile hep bir aklının köşesindedir. Hatırlatarak öldürür seni; yavaş yavaş, sürünerek. Elin kolun bağlıdır ona karşı, değiştiremezsin gerçekliği ve yaşanmışları. Aklınla oynar duygularının ağırlığıyla. Çünkü geçmişe olan özlemin ve pişman-

lığın en güçlü duygularındandır, bunu kullanır.

Geleceği severek, şimdiyi gülerek, geçmişini ise kabullenerek öldürürsün.

Geleceği sev, bunu beklemez. O hep ya karşılayamayacağı beklentileri yada nefreti görmüş bir kız çocuğudur. Annesi kaderin sözünden çıkmaz ki hiç o. Ama kimse onu ol-

duğu gibi sevmez. Yüzü hiç gülmez. Elinde hiç bir şey gelmez. Onu sev.

Şimdiye gül, bunu sevmez. Karşısındakini kaybolmuş görmeyi sever. Yaşadığın şeyler için bağırp ağlamayı bekler, "Neden ben?" diye sorarsın boşluğa doğru. Umutsuzluğun bu hikayeyi kimin yazdığını gösterir. Ona kimse gülmedi yazdıkları için, o hep annesi kadere özendi. Onun gibi kontrol sahibi olmak istedi. Ama kimse şimdiyi sevmedi, hep geleceği bekledi. Ona gül.

Geçmişini kabullen, çünkü kimse onu kabul etmedi. O hep en olgunu ve en acımasızıydı. O her pişmanlığını ve özlemini omuzladı. O hiç annesi kaderin sözünden çıkmadı. Geçmiş hep pişmanlıkları taşıdı. Güzel anılar ulaşamayacağı kadar uzaktaydı, özlemle baktı. Geçmiş kimse kabullenmedi, ona kimse ulaşamayacaktı. Hatırlayabilecekleri kadar yakın, ulaşamayacakları kadar uzaktaydı. Onu kabullen.

Anneleri kader, acımasızdır çocuklarına. Kendi yazdığını oynar kendi şehrinin tiyatrosunda. İzleyenler kimi zaman güler, kimi zaman bağırlar göz yaşlarıyla. Ama kader umursamaz. Kaderi görmezden gel, o sahne ışığına aşık. İlgisizlik onu öldürür. Kapat gözlerini ve kendi hayatının elinden tut. Onu kaderin ellerine bırakma.

HİCRAN

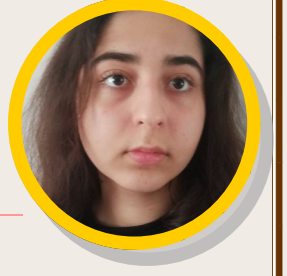
Zihnimin içinde bir yer bulanık
Her hecemde daha derin bir karanlık
Üstümde bir hicran var biraz anlık
Gecem gecelerinizden karanlık

Sabahlara dek kapılar aralık
Umutlarımızı kapıya astık
Işık sızmez içeriye, karanlık
Bu dertlerle dünyaya sığamadık

Gece düşlerime düşen yaratık
Bu filmde siyah beyaza boyandık
Verilen sözlere tek tek aldandık
Senle birlikte usul usul yaşlandık

MUSTAFA NURİ
BULUT

GÖKTE ARA

DENEME

Elif Naz Bayteroglu 11/B

Gün içinde hiç gökyüzüne bakar mısınız?

Büyük ihtimalle çoğu kişinin bu soruya cevabı hayır olacaktır. Belki de şimdi ben bunu söyleyince baktınız gökyüzüne. Ve hala bu konu hakkında niye yazı yazdığımı anlamlandıramıyorsunuz ama ilerleyen

satırlarda aslında gökyüzünün ne kadar mükemmel ve konuşulması gereken bir konu olduğunu anlayacaksınız. Gökyüzünün o kadar iyileştirici bir etkisi var ki aslında, bütün o hengamenin içinde kafanızı kaldırıp baktığınız zaman, o her gün hiç değişmeden parıldayan mavilik içinizdeki bütün kötü düşünceleri, hisleri nasıl söküp aldığını anlayamıyorsunuz. Ne olursa olsun, nerde olursanız olun o mavilik sizi yalnız bırakmıyor. Üstelik gece vakti de o maviliği özlemeyin diye yıldızlar çıkıyor ortaya. O yıldızlar da aslında koca evrenin küçük bir parçası olduğunuzu hatırlatıyor. Örneğin, mutsuz olduğunuz anlarda aslında sizi mutsuz eden şeyin ne kadar da küçük olduğunu anlamamızı sağlıyor. Bundan dolayı şundan itibaren hayatınızın anlamını yerde değil gökte aramaya başlamalısınız.

MY ERASMUS JOURNAL

Melis Ardah 9/B

MEMORY

My name is Melis and I'm in the Turkish team of Healthy and Sustainable ERASMUS+. I'm very happy to be a part of this project. We hosted the other participants from Romania, Italy and Spain for a week. I personally think this week was amazing. It became one of the most precious experiences of my life. I wanted to share it so here is my ERASMUS journal in Turkiye.

Day 1

I met with my mate Nadia from Romanian team. She is such a sweet girl and I'm glad that we had a chemistry even in our first conversation. We went to my house together and I prepared her some Turkish tea, it's one of her favourites in Turkiye. I invited my closest friends to my home because they all really wanted to see Nadia. All of my friends got along with her and we had so much fun. We danced and sang, then I discovered that Nadia and I have a very similar taste in music. We later played Minecraft and FIFA. She tried baklava, one of our best des-

serts, but she said that it is way too much sweet for her. In the dinner she tried 'Musakka'. After the dinner she had a chance to communicate with my family but chatted with my dad mostly because he is the only one who's fluent in English except me. She also gave us some amazing traditional gifts and snacks from Romania.

DAY 2

We woke up early and my mom prepared us a delicious Turkish breakfast. She impressed how rich our breakfast table is. We went to my school. Everyone was amazed a lot by vastness of resources in our school. Students introduced themselves and played an online game in our small auditorium. We later played an orienteering game in our garden with our mates. Nadia and I couldn't take a degree but enjoyed. We later left to school then visited the old center of Gebze and Çoban Mustafa Pasha Mosque Complex. Our guests continued their trip in Gebze Center, our shopping mall. Nadia told me that, it is the second biggest shop-

ping mall she has ever seen. She bought a fluffy toy for her sister then we had some coffee. She liked discovering stores and shopping a lot. We came to my home and she offered me to watch a horror movie. I accepted and we watched. Although the movie was so scary to me, it was a thrilling experience.

DAY 3

Today's trip was Ormanya. It is the biggest forest in Europe. We explored the amazing nature of the area. We also visited the forest library and the zoo. There were so many beautiful animals. I feel like the most significant ones are peacocks. Unfortunately it hailed so we couldn't use our time more efficient but I still enjoyed because one of the main purpose of this project is developing a better connection with ourselves and nature. So this trip was favorable for our project. After the return from our trip we had a dinner with my family. After the dinner we visited my aunt to show Nadia that the family connections are pretty strong in Turkish families. She took some gifts from my aunt's family and tried to speak with my cousins by using translate. She also tried 'Mercimek Köftesi' in there and this was one of her favourite foods in Türkiye.

DAY 4

I guess today was the best day. Because we went to Istanbul today. We woke up very early to not get stuck in traffic. When we came to Istanbul first walked through Istiklal Street. Some of the students tried our traditional Maraş ice cream here. We passed the alleys of Istanbul then arrived Galata Tower. Nadia, Meryem and I visited the stores around the tower. We ate shawarma and bought some candies from a candy shop, later we went to the seaside and spent some time in a bridge. Our guests saw the ferries and seagulls, felt the atmosphere of Bosphorus. We later walked in the famous Gülhane Park. We saw the Hagia Sophia, Topkapı Palace and Blue Mosque but didn't visit the inside of them because of restorations but teachers gave us a free time to discover the most historical area of Istanbul. I ate corn and chestnut with Meryem and Nadia. Also met some really sweet Korean people here. Nadia bought some gifts for her parents. Our return to Gebze was quite long because of traffic but I even had a lot fun in the bus. We danced and sang with Turkish songs in the bus. Nadia and I were extremely tired when we came home but this day will always remind me the good friends I made.

DAY 5

We woke up and met in the school again. Today we went to Izmit, the center

district of our city. We first visited a historical cemetery, later walked through the old streets of Izmit. I've never thought that Izmit is that much historically important. I saw so many old mosques and a hamam (Turkish bath). We visited a villa of a pasha then an ethnography museum about the city. Our visitors informed about the history and cultural heritage. After our museum tour we visited a palace from the late Ottoman period. The architecture and interior design was amazing. Teachers gave us a free time to eat something in the garden of the palace. Then we left there for going to the science museum. We saw some models that were made for explaining scientific principles and events. They also made a part for science history. They all were so interesting and I think this science museum was the best part of our Izmit trip. I had extremely fun. When we came home with Nadia, my friends also came to us because they wanted to say good bye to her. We prepared popcorn and Turkish tea then watched a romantic movie. When it was the time for good bye, we all were kinda emotional. We went to bed early to feel more energetic tomorrow.

DAY 6

Today was our free day to spend more time with our mates before they leave. I decided to visit Iznik with Nadia and my family. Because Iznik is one of the most

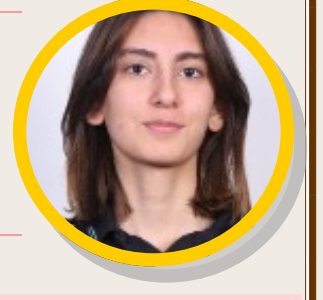
historical cities in this area, it was a huge art centre during the Ottoman Empire, famous for 'Çini' one of the most important old Turkish fine arts. We used a ferry to take a short cut. All of us enjoyed the sea air. When we arrived Iznik we first visited Orhan Mosque, also known as Little Hagia Sofia. We later went to Çini Bazaar. Nadia bought some souvenirs for her friends and family. We chose to eat a burger because she really wanted to try a burger in Türkiye. After we had our fill we visited the new archeology museum of the city. It was quite similar to the first museum I visited yesterday. We went to a huge shopping mall in Izmit. Nadia told me this was the biggest that she has ever seen. We drank something in Starbucks then she bought headphones for herself. When we came back home she organized all of her stuff and we decided to not sleep. We watched two movies and danced all night. We started to get ready to take away her at 3 AM. I went to the meeting place and left her with my other friends from Romania. It was an emotional moment, I missed my friends so much but chose to save my tears for my visit in Romania :)

Gülnaz Atlı 10/C

YBFL'DE NELER OLUYOR?

Elif Eylül Kural 10/C

HABER

Merhabalar. Biz YBFL gazetesinin haber ekibiyiz. Kameraman Elif Eylül Kural, muhabir Gülnaz Atlı. Okulumuzdaki etkinlikleri takip edebilmeniz için elimizden geleni yapacağız. Yepyeni haberlerde görüşmek üzere...

KORKMA!

12 Mart İstiklal Marşı'nın kabulü ve 18 Mart Çanakkale Zaferi kutlama programı 15 Mart günü öğretmenlerimiz ve öğrencilerimiz tarafından gerçekleştirildi.

Canlandırmaların, öğretmen ve öğrencilerimizin hazırladığı konuşmaların yer aldığı program saygı duruşu ve İstiklal Marşı ile başladı.

Devamında programa gelen sınıflarımız İstiklal Marşımızdan birer kıta okuyarak programa katılım sağladı.

Program sürecinde İngilizce öğretmenimiz tarafından konu ile ilgili çeşitli sorular sorularak bir bilgi yarışması gerçekleştirildi ve doğru cevap veren öğrencilerimiz

ödüllendirildi.

Son olarak Lavenders Müzik Grubumuz Çanakkale temalı eseler seslendirdi.

Programda emeği geçen öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.

CENGİZ

AYTMATOV PANELİ'Nİ GERÇEKLEŞTİRDİK!

Öğrencilerimizin sunumları ile Anadolu Mektebi kapsamında Cengiz Aytmatov paneli gerçekleştirdik.

Anadolu İl Koordinatörü Musa Yaşaroğlu'nun Cengiz Aytmatov'un ve eserlerinin öne-

minden bahsettiği bir açılış konuşmasıyla başlayan panelimiz 10.sınıf öğrencimiz Rana Ayık koordinatöründe devam etti.

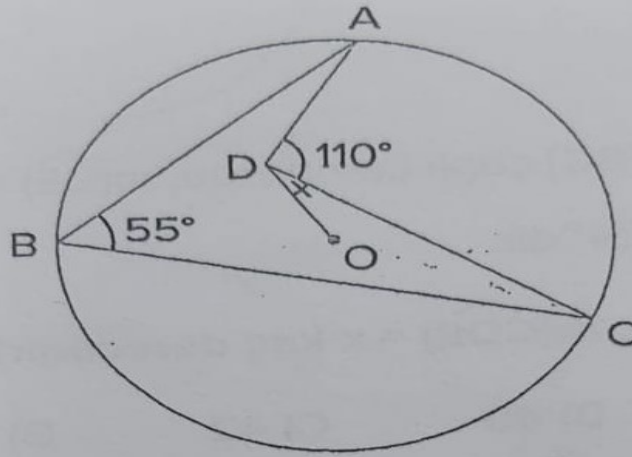
Cengiz Aytmatov romanlarındaki aşk İrem Gül Özdemir, sevgili Zeynep Azra Muratoğlu, anne Mina Güler, efsaneler Ecrin Ökmen ve hayal unsuru Tuana Perveli tarafından incelendi.

Son olarak okul Müdür Başyardımcımız Ömer Perçin tarafından kapanış konuşması gerçekleştirilerek panelimiz sonlandı.

Emekleri için Doğan Karadağ öğretmenimize çok teşekkür ederiz.

GÖKMEN ÖĞRETMENİMİZDEN SORU VAR!

Sorunun çözümünü fotoğraflı bir şekilde, aynı gün ybfl.gazete@gmail hesabına gönderen ilk üç kişi ödüllendirilecektir.

Şekildeki O merkezli çemberde, $m(\widehat{ADC}) = 110^\circ$ ve $m(\widehat{ABC}) = 55^\circ$ dir.

Buna göre, $m(\widehat{ODC}) = x$ kaç derecedir?

A) 20

B) 25

C) 30

D) 35

E) 40